

[Kjær Rasmussen.]

arbejdersiden blev idømt bod og erstatning til et beløb af 354.118 kr. Arbejdersidens erstatningsbetalinger er altså i hvert fald fire gange så høje som arbejdsgiversidens.

På denne baggrund er det rent ud fantastisk, at LO-formanden, hr. Thomas Nielsen, kan sige, at der er skabt unødigt uro og debat omkring arbejdsretten, men det er unægtelig en udtalelse, der viser den etablerede fagbevægelses holdning til arbejdsretten. Måske giver amerikaneren Walther Galenson i sin bog „Arbejdere og arbejdsgivere i Danmark“ forklaringen på LO-spidsernes glæde ved arbejdsretten. Galenson skriver:

„Den omstændighed, at bøder idømt enkelte arbejdere ofte fremskaffes ved fradrag i ugelønnen, har bevirket, at arbejderne nærer stor respekt for domstolen, og har i mange henseender lettet arbejdet for fagforeningslederne, som skal sørge for overholdelse af overenskomsterne.“

Så vidt den amerikanske beundrer. Man har al mulig grund til at antage, at han skriver, hvad hr. Thomas Nielsen klogeligt nøjes med at tænke.

Efter vor opfattelse er arbejdsretten altså en klassesdomstol, hvilket også dens retspraksis viser. Arbejdsrettens karakter har i årevis været tydelig for de arbejdere, som er blevet dømt. Heldigvis må man sige, at kampen på det sidste er ved at rette sig mod det væsentlige, nemlig hele systemet af fagretlige regler. Det er desværre en kamp, som fagbevægelsens ledere ikke vil deltage i. De kan gå med, når det drejer sig om at kræve 1 kr. mere i timen, men når det gælder strukturen, en ændring af strukturen, så er de ikke med længere. Man vil godt have blæst, men man er i høj grad bange for storm, for det kunne jo være, der væltede nogle træer.

Hvad skal man så sætte i stedet? Det spørgsmål er også blevet stillet her i dag. Nu har jeg gjort rede for arbejdsrettens funktion, nemlig den at være et undertrykkelsesinstrument. Vi ønsker naturligvis ikke noget nyt undertrykkelsesinstrument. Derimod anser vi det for meget vigtigt, at arbejderne får deres handlemuligheder tilbage. I dag er disse handlemuligheder delegeret opad til de faglige ledere, som igen har indgået diverse aftaler med arbejdsgiverne — til fælles bedste, som jeg påviste det før

— således at arbejderne i virkeligheden er totalt stækkede. De har ingen handlemuligheder kort sagt, og så kan situationen for øvrigt være så umulig for dem, som den være vil; går de til aktion for at forbedre situationen på arbejdspladsen, ja, så idømmes de bål og brand. Vi tror virkelig, at arbejderne her i landet er i stand til at tage skæbnen i egen hånd. De behøver ingen formynder, og det kan i hvert fald ikke være dette folketings opgave at optræde som formynder.

Den eneste måde, hvorpå arbejderne kan gøre sig fri af arbejdsgivernes magt, er ved at slås for det på arbejdspladserne og i organisationerne, for det nytter ikke noget at tro, at folketinget her klarer problemerne, det gør det ikke. Her nedsætter man måske, jeg ved det ikke, et udvalg, og hvordan karakteren af arbejdet i det udvalg bliver, det ved vi jo alt, alt for godt. Det er ineffektivt, og det ved alle simpelt hen.

Lad mig slutte med at sige, at med de krasse angreb in mente, jeg har rettet mod arbejdsretten, vil man sikkert allerede have fundet ud af, at vi er i stand til at støtte det foreliggende forslag.

Forslagsstilleren (Hanne Reintoft): Når man hører, hvad der bliver sagt her i dag, må man vel konstatere, at politikerne herinde er ved at miste den for en politiker så vigtige evne, nemlig at kunne lytte til, hvad der sker ude i befolkningen. Det underer mig i og for sig ikke, at de borgerlige partier afviser forslaget, men det kan undre én, at ledende folk i socialdemokratiet og LOs top krampagtigt fastholder, at arbejdsretten er anvendelig som institution.

Fagretligt juristeri, undertrykkelse af strejkevåbenet og de love, der førte frem til arbejdsretten, er selvfølgelig et produkt af tidligere faglige leders svaghed og fejl-syn. De indrømmelser, som de socialdemokratiske ledere gav ved det famøse septemberforlig, var ganske rigtig en skæbnesvanger fejl. Ganske vist var arbejderbevægelsen, især fagbevægelsen, ung og svag dengang, men der var stærke kræfter på arbejdspladserne, der med støtte fra andre befolkningsgrupper og den internationale arbejderbevægelse kunne have ført den store arbejdskamp dengang til ende på en helt anden måde. Men man bekræftede arbejdsgivernes uindskrænkede ret til at lede og fordele ar-